

AYASOFYANIN ÇANLARI

Boğaz'ın derin sularına demirli düşman zırhlılarının
Çevriliyken topları padişah saraylarına,
Onların dev bacalarından yükselen kapkara dumanlar
Kaplarken İstanbul'un ufkunu,
Sarayının duvarlarına kadar küçülmüş İmparatorluğu'nun
Görüyordu son sokaklarını
Penceresinden Osmanlının son Sultanı!...
Tıkadı kulaklarını ve daldı her zamanki uykusuna,
Şehrin Hristiyan mahallelerinden dalga dalga gelen
Kilise çanlarının zafer çığlıklarına.
İşgalcilerin şımarık askerlerini karşılıyordu
Kendinden geçmiş Rum kadınlarının çılgın ve davetkâr bakışları...
Palikaryaların azgınlığı,
Sokakta rastladıkları her Türkün fesini, kalpağını
Yırtıp atıyordu yerlere!...
İşte o acı günlerde,
Yükseldi bir umut sesi
Anafartaların O yenilmez askerinden,
Görünce demir atmış çağın en büyük donanmasını Boğaz'da.
“Geldikleri gibi giderler” dedi bütün dünyaya.
Oysa bu düşman tekneleri,
Ne bir gösteri ne de bir dostluk ziyareti için
gelmişlerdi buraya.
Koca gövdelerini, kalın zırhlarını
Boğaz'ın soğuk sularında yıkayan bu gemiler,
Uzak ülkelerinden bin yıllık bir Saltanatı yıkmak için gelen
Zenginliklerinin gücü, güvencesi, gururu,
Bu ölüm makinaları,

Gittiler geldikleri gibi en sonunda birer birer;
Arkalarında bir yığın gözyaşı,
Bir yığın acıyı bırakarak topraklarımıza...
Ama gittiler işte.
O'nun söylediği, düşündüğü gibi...
Toplayıp Boğaz'ın sularına vuran karanlık gölgelerini
Toplayıp düşman görüntülerini Türk Yurdu'ndan
Marmara ufkunda kaybolup gittiler bir gün gözden;
Korkunç umutlarını gerçekleştirilmeden,
Kışkırtıp Anadolu'ya saldıkları Yunan hayallerini
yüzüstü bırakarak!...
Gittiler geldikleri gibi.

Evet siz Büyük Fatih'in Büyük Soyu,
Bu yurdun gerçek çocukları bilin, unutmayın,
Bilin kimdir İstanbul şehrinin İkinci Fatih'i;
O'dur size kişiliğinizi yeniden kazandıran,
O'dur ulusuna vatani yeniden vatan yapan!
Sabah akşam ve her zaman
O'nu kötöleyen zehirli dil, kara vicdan!
O'na borçludur dinini, bugünkü yaşamını ve herşeyini!
Ancak O'nun zaferiyle İstanbul'un ve Anadolu'nun ufkunda,
Bir daha uyanmadı
Ve uyanmayacak Ayasofya'nın susmuş çanları!..

Orhan ÜLKÜLÜ (1997)